

Arrest

nr. 201 101 van 14 maart 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 maart 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 december 2017.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2018.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 42quater en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel.

Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). De Raad dient er tevens op te wijzen dat de formele motiveringsplicht, die vervat is in voormelde wetsbepalingen, niet impliceert dat een bestuur toelichtingen dient te verstrekken omtrent verplichtingen die opgenomen zijn in wetsbepalingen die niet werden toegepast of toepasbaar zijn. Er dient in dit verband te worden geduoid dat de bepalingen van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet waarnaar de verzoekende partij verwijst slechts dienstig kunnen worden ingeroepen indien de verwerende partij overging tot het beëindigen van een vastgesteld recht op verblijf van een familielid van een burger van de Unie en dat het in casu niet ter discussie staat dat de verzoekende partij nooit tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten als familielid van een burger van de Unie. De uiteenzetting van de verzoekende partij omtrent de wijze waarop zij werd behandeld door haar ex-partner, haar stelling dat er een schending is van haar recht op werk – terwijl zij nooit tot een verblijf met het oog op een tewerkstelling werd toegelaten en geenszins blijkt dat zij niet elders kan werken – en haar onterechte bewering dat de verwerende partij in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf zou hebben verwezen naar de bepalingen van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet zijn niet relevant en laten niet toe te concluderen dat de verwerende partij artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Het enig middel lijkt ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 20 december 2017 diende de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 26 februari 2018, alwaar de raadvrouw van de verzoekende partij uitdrukkelijk werd uitgenodigd te

reageren op de in de beschikking van 7 december 2017 opgenomen grond, beperkte deze raadsvrouw zich tot het stellen dat zij wenst te volharden in wat is gesteld in het verzoekschrift.

Er kan slechts worden geconcludeerd dat de raadsvrouw van de verzoekende partij met haar toelichting geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 7 december 2017 werd aangegeven.

Gelet op het voorgaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 7 december 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK